

105902

Øistein Sommerfeldt

Den 25. november fylte komponisten Øistein Sommerfeldt 74 år. Fredag 7. januar kom hans død som en befrielse etter flere år i kamp og sykdom.

Han var et av de sterkeste navn i etterkrigstidens musikkhistorie – med et opustall på 55 verk, foruten alle de komposisjoner han ikke nummererte.

Han avla kapellmester-eksamen i 1947 etter en allsidig utdannelse i instrumentasjon og komposisjon, dette siste studerte han hos blant andre Fartein Valen og senere hos Nadia Boulanger. Komponistdebuten fant sted i 1954 – hvorpå han foruten sin skapende kreativitet også fungerte som styremedlem i Norsk Komponistforening, som formann i Tonos vurderingsutvalg og som rådsmedlem i Rikskonsertene. Samtidig var han en dyktig fagskribent for flere Oslo-aviser, og han tilrettela tallrike pedagogiske radio-programmer.

Han leverte syv orkester- verker, med hovedvekt på «Sinfonia la Betulla» (Bjørketreet) tilvirket i 1973 under et Italia-besøk, «Miniature Ouverture» i 1960, «Mot en lengsel» i 1977, «Intrada» i 1982, foruten suiter for kammerorkester, fiolinsonater og mange solo- og korsanger hvor tekstene henspiller på natur-skildringer av blant andre Hamsun, «Skjærgårdse», og Aukrust, «Kveldingseter», foruten endel humoristiske sanger, som f.eks. «Even Kjerringdalt».

med
fremf
bet
til
ge

Det er en meget stram linje i Sommerfeldts musikk. Både i de lyriske stemningsbilder påvirket av norsk folkemusikk (som hos Monrad-Johansen og Sæverud) så vel som i de mer markerte instrumentasjonene i selve orkesterverkene. Et slående eksempel er orkesterversjonene av noen av Grieg-slåttene, opus 72, hvor han utarbeidet 15 av 17 slåtter for orkester.

I hans orkestermusikk finner vi altså noe av det mest helstøpte innen norsk samtidsmusikk. For det som særlig er betegnende her, er den komprimerte forståelse av den rene melodilinjens, uten gjentakelser i notebildene.

Han mente selv at de enkleste inntrykkene er de som virker sterkest, og til sine tider derfor det som ligger utenfor de musikalske systemer og det han selv kalte for «overforbruk av virkemidler». Enkelte av hans komposisjoner ble da også til under samarbeid med utøvende musikere. Dette for å få den beste tekniske uttellingen i arbeidet, som han sa. Han hadde også en dyp sans for våre gamle religiøse folketoner, og han utarbeidet flere av dem for kor.

Det er et sterkt vemod som på ny griper meg ved å ta avskjed med en slik original venn som Øistein. Han var jo en ener på flere felter – og hans kunstneriske styrke lå også i den store respekt for det musikalske mangfoldet hos andre. For her var det en fin dialog og en personlig varme som vi som kjente ham, lærte å sette umåtelig stor pris på.

MAUD HURUM

NSUF